Fenomenologia Imaginației

On Februarie 15, 2015

Raportează-te la autenticitatea întâmplărilor povestite prin prisma cunoașterii subiective, accentuând experiențele trăite în mijlocul realității pe care o creezi.

Greu de descris, precum spectrul magnetic al unei spire parcurse de curent, rațiunea mea părea supusă unor forțe de direcție obținute din egalitatea relațiilor dintre real și ireal. Construcția ei nu putea fi desprinsă de muchia suspendată dintre veghe și vis. De fapt, rațiunea care mă ajuta să-mi exprim convingerile și punctele de vedere se transformase într-un hard-disc care parcă stoca secretele întregului univers. Vrând nevrând, izbutisem prima pătrundere în lumea imaginară.

În rânduiala specială a elementelor de simetrie aflate pe axa unei construcții narative, imaginației mele i se rezervase spațiul unor antecedente cu rezultate pozitive, în baza unor cuceriri ale fundamentelor epistemologice dizolvate în tainele cele mai profunde ale unui transcendental ezoteric.

Lucrurile greu de pătruns sunt definitorii pentru o carte de proză fantastică, dar chiar și așa imaginația trebuie să-și tragă seva din solul fertil al realității. Arta de a scrie este rodul priceperii de a selecta ceea ce este frumos din natură, tot ceea ce rămâne în amintirile noastre, trecând fiecare idee printr-un proces de simbolizare a realității în decursul unui timp devenit nemuritor.

Punctul meu de vedere se poate regăsi în finalul romanului "Pe firul pânzei de păianjen al memoriei", scris de Cella Serghi, după cum urmează:

"Când a apărut romanul meu Gențiane, murise Cămil Petrescu. Dar cât de viu a rămas el în amintirile mele ! Cu câtă forță trăiește în personajele, în opera lui. Şi cât de bine știa că existența morții ne obligă să dăm vieții noastre un sens, pe care moartea să nu i-l poată răpi."

Leadership: Ești dispus să dobândești o cunoaștere experimentală a cursului vieții „Eului" superior, fabricând o realitate în care nimic nu pare a fi ceea ce este, dar în care totul comunică și reverberează?

"Nu sunt eu omul acesta", mă anunțau impulsurile de natură subconștientă, formele apriorice ale cunoașterii duse până la extrem, într-un zig-zag ametitor produs o forță magnetică nelimitată ce orienta undele de frecvență ale realității spre o știință nouă. O știință a corelațiilor și a interdependențelor între fenomene încă nelămurite, prin operații ale gândirii folosite aleator într-o stare de reflexivitate autoindusă.

Iar când omul împinge în lături ușa acelei părți vitale din el însuși care impune resetarea identității cu avântul imaginației creatoare, este ca și când ar trece printr-un soi de hipnoză extinsă, valuri de lumină pătrund la adâncimi diferite și creează acel *virtual reality* - un prezent în care omul uită de el însuși, uită de tot ce îl înconjoară.

În somnul provocat de starea Eului liric, un hipnotizat poate răspunde la întrebările care nu au încă un răspuns dovedit științific. Clarviziunea capătă grai. Subiectul se transformă într-un vizionar al provizoriului, într-un exponent al superiorității obscure. Lumea devine o reflexie a unui vis produs într-un alt vis, o expresie a unității dintre adevărul absolut și adevărul

relativ, o întrupare a unei *pensiero magico* evoluate care nu mai este dirijată de către atenție, ci este subordonată unor factori subiectivi și afectivi.

Un personaj al scriitorului Ion Moja, cuprins de aceeași imaginație lipsită de simțul măsurii a lăsat să răzbată întrebarea: "Cine te crezi tu, mă?" Numai că din lipsă a ceva de care să se agațe, a cuiva în care să existe, a trebuit să accepte că a greșit. De fapt și în ultimă instanță, imaginația lui, ca și a mea, se redusese la o cunoaștere pur experimentală.

Viața Eului superior poate fi identificată și înțeleasă prin analogie cu o operă de ficțiune devenită realitate, prin modul în care ești deschis spre a experienta o line de evenimente fără final, din care ți-l alegi ca model de referință pe cel care ți se potrivește mai bine. Eul superior este o stare de continuă transfigurare, o împlinire continuă a ființei tale prin intermediul cunoașterii pe care ți-o dă nu numai calitatea de martor al vremii tale, dar și întâlnirea biografică cu diverse figuri legendare.

Leadership: Susții acea atitudine specială a inteligenței care întovărășește sensul conștiinței înfăptuirii unei experiențe nemaiîncercate?

Un loc de frunte în încercarea de a îmbunătăți calitatea gândirii creative îl constituie capacitatea de a te delimita de realitatea imediată, bazându-te pe tiparele de utilizare a reflexiilor imaginarului. Mai exact, trebuie să ai în vedere asigurarea dimensiunii experimentale a înțelegerii vizavi de ceea ce nu poate fi perceput în cursul modificării imprejurarilor exterioare. Această înțelegere trebuie să se deschidă spre reprezentările unei lumi virtuale, dar corespondentă cu realul înțeles ca sursă de inspirație, și mai puțin ca determinare a unei forme de schimbare.

Dimensiunea experimentală produce scânteia creativă pentru formarea sau abordarea unei viziuni intuitiv-perceptuale, folositoare autenticității în redarea ideii de "coerență artificială" prin faptul că înlocuiește firul logic al desfășurării evenimentelor existențiale cu dependența de factorul "întâmplătorului" care mărește însemnătatea poveștii.

Această dimensiune sprijină nu atât actul creației, cât mai ales dezvoltarea acelei noi științe a corelațiilor și a interdependențelor între fenomene încă nelămurite, prin operații ale gândirii folosite într-un soi de stare autoindusă.

Nu degeaba spunea scriitorul român Rădulescu Motru: *„Cunoștințele reținute de memorie n-au întru nimic valoarea unor panacee universale. Ca să devină folositoare, ele trebuiesc susținute de o atitudine specială a inteligenței celui ce le primește."*

El se referă la acea atitudine de insuficiență a înțelegerii profunde, care se poate corecta și îndrepta numai prin rezultatul unei sondări interioare, întovărășind sensul conștiinței înfăptuirii unei experiențe nemaiîncercate.

O mutație a semnificațiilor în chiar interiorul situațiilor descrise în termeni de eludare a realității, se aliniază eforturilor de a te instrui și de a te forma ca un vizionar al celor încă neînchipuite, ca un exponent al superiorității obscure, dar profunde și reformatoare.

Factorul declanșator al unei povești care prinde cititorul de la prima la ultima filă este acea doză de realitate percepută ca fiind hiper-conectată la o singură structură imensă numită "viziune artistică" - fiindcă oferă un grad sporit de expresivitate semnificației de profunzime atribuită rostului omului în lume.

Fenomenologia Imaginației este prezentată ca o poziție deținută de omul care vrea să se apropie mereu de un nou vârf. El trebuie să posede și să întărească acel simț natural de pătrundere la esența unor noi cunoștințe și noi puncte de reflecție printr-o „adormire" a rațiunii, preluând controlul asupra forțelor de direcție obținute din egalitatea relațiilor dintre real și ireal.

Cel mai important obstacol peste care trebuie să treci în lupta pentru o mai bună reprezentare a ta pe scara afirmării și valorii ești chiar tu - în încercarea de a te substitui unei mentalități care străbate ficțiunea.

Tu poți să susții dezvoltarea autenticității prin creșterea conștiinței de sine în cadrul unui proces de subiectivizare sau chiar de negare a realității, printr-un act de cunoaștere indirectă?

Această inițiativă favorizează o înțelegere a ceea ce ești cu adevărat dincolo de orice așteptări.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-imaginatiei.html